

βάση καλὰ, νὰ τὸν ἀποστηθίσῃ. Τὰ λόγια, ξεύρετε, εἶνε τὸ πᾶν. Πρῶτα θὰ μάθῃ κανεὶς τὰ λόγια του, καὶ ἔπειτα θὰ κανονίσῃ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τὰ πῆ. Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μελέτην, δὲν πρέπει νὰ χρωματίξῃ. Ὁ χρωματισμὸς θὰ γίνῃ κατόπιν, μὲ τὰς πρώτας δοκιμὰς.

Ἄς ὑποθέσωμεν πάλιν ὅτι ὅλοι ἔμαθαν τὰ λόγια των. Θὰ γίνῃ τώρα ἡ πρώτη δοκιμὴ. Ὁ ὑποβολεὺς εἶνε εἰς τὴν θέσιν του, ἡ σκηνὴ διαρρυθμίζεται περὶ του ὅπως λέγει τὸ βιβλίον : εἰς τὸ βάθος θύρα, δεξιὰ παράθυρον. Ἐμπρός, ἀρχίζομεν ! ... Ἀλλὰ διατὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ παριστάνει ; Διατὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀπαγγέλλει μὲ στόμφον ; Ἄ, ὄχι ἔτσι ! Ἄλλο παράστασις καὶ ἄλλο δοκιμὴ. Εἰς τὴν ἀρχὴν, ἤσυχα καὶ φρόνιμα, πρέπει νὰ πῆτε τὰ λόγια σας. Ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα δοκιμὴ δὲν ἔχει ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ μάθῃ εἰς τοὺς ἠθοποιούς πότε ὀμιλοῦν, πότε σιωποῦν, πότε εισέρχονται, πότε φεύγουν, πότε στέκονται, πότε κάθονται καὶ ἐν γένει τὴν κἀμνοῦν. Μόνον ἀπὸ τὴν τρίτην δοκιμὴν πρέπει νάρχισῃ σιγά-σιγά ὁ χρωματισμὸς, τὸ παίξιμον, ἡ ὑπόκρισις.

Αὐτὴν τὴν συμβουλὴν νὰ τὴν ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας διότι εἶνε σπουδαία. Ἀφοῦ δοκιμάσατε τὸ ἔργον μίαν-δύο φορές ὅπως σὰς εἶπα, —ἀπλᾶ, διαβασιὰ, χωρὶς ὑπόκρισιν, —νὰ ἰδῆτε ἔπειτα τί φυσικὰ, τί εὐκόλοα θὰ ἠμπερόσατε νὰ ὑποκριθῆτε. Διότι θὰ ξεύρετε πλέον τελείως τὸ ἔργον, θὰ εἴσθε μὲ σα εἰς τὸν ῥόλον ποῦ παίξετε, καὶ οἱ τόνοι, αἱ ἐκφράσεις τοῦ προσώπου, τὰ κινήματα, οἱ χρωματισμοί, θὰ σὰς ἐρχῶνται, θανάβλύζουσι πλέον αὐθόρμητως. Εἶνε ἡ λεγομένη ψυχολογία τοῦ ῥόλου. Ἄμα ξεύρετε τὴν ψυχολογίαν του, θὰ κάμνετε εἰς κάθε στιγμὴν ἐκεῖνο ποῦ πρέπει, εἶνε ἀδύνατον ! Ἐκτὸς πλέον ἂν εἶνε φύσει ἀνεπίδεκτοι ὑποκρισεως.

Γενικῶς τώρα σὰς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ παίξετε ὅσω τὸ δυνατὸν φυσικὰ. Χωρὶς στόμφον, χωρὶς ῥητορικὴν, χωρὶς μεγάλας φωνάς, χωρὶς ὑπερβολικὰς χειρονομίας. Ἡ νέα σχολὴ αὐτὰ τὰ ἔχει καταργήσει, ἀκόμη δὲ καὶ αἱ τραγωδία σήμερα παίζονται φυσικώτερα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς φυσικότητος, ἀπαιτεῖται καὶ δύναμις, καὶ χάρις, καὶ οὐτωσεπιὲν πρωτοτυπία, ἕνας ἰδιαιτέρος χαρακτήρ ὑποκρισεως. Ὅταν εἰμπορὴ κανεὶς νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ, εἶνε πλέον μεγάλος ἠθοποιὸς, καλλιτέχνης. Ἐχει τάλαντον σπουδαῖον ! Ἀλλ' ὅταν εἶνε κανεὶς παιδὶ καὶ παῖξῃ θεατρικῶς, ἢ χρειάζεται πρῶτα νὰ εἶνε μεγάλος ἠθοποιὸς ! Ἄρκει νὰ εἶνε ὑποφθόξος ! ...

Δέκα ἔως δεκαπέντε τακτικά καὶ ἐπιμελεῖς δοκιμαὶ ἀρκοῦν διὰ νὰ παυχθῇ ἕνα δραματικὴ ἢ μία κωμωδία εἰς τὸ σπίτι.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς 'πῶ. Τὰ ἄλλα πλέον θὰ σὰς τὰ διδάξῃ ἡ πείρα. Ἀλλὰ προσέξτε νὰ μὴ σὰς ἀποροφήσῃ τὸ ὠραῖον παιγνίδι καὶ παραμελήσατε τὰ μαθήματά σας. Πρῶτα τὰ μαθήματα, ἔπειτα τὰ παιγνίδια καὶ αἱ διασκέδασεις.

Σὰς ἀσάζομαι **ΠΑΙΔΩΝ**

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΔΑΙΜΟΝΟΠΕΙΡΑΞΙ

— Πῶς καὶ δὲν ἤσουν προχθές στὸ γάμο τοῦ γείτονα σου τ' Ἀποστόλη τῆς Ντινενας, κυρὰ Ρούσιου; ρωτοῦσε ἡ μητέρα μου τὴν Γερονικόνου τὴν ἀντροξιδέλην της.

— Δαιμονοπειραξί, ξαδέρφη, τῆς ἀπολογήθη. Γιὰ αὐτὸ τὸ γάμο καταράσθηκα καὶ τὰ παιδιά μου, ποῦ νὰ μὴ βαρέσῃ ὁ λόγος μου, Παναγία μου.

— Ἐσὺ ἤσουν κι' ὄντας ἀνάσκααν τὰ προξύμια στὸ γαμπρὸ κι' ὄντας τὸν ξούριζαν, κι' ἐτραγοῦδῆσες κι' ὄλας πῶς δὲν ἤρθεσ στὸ γάμο; τὴν ξαναρώτησε.

— Τὴν Κυριακὴ ποῦ ἔγιν' ὁ γάμος, τῆς εἶπε, εἶδες, ξαδέρφη, ποῦ λιανόβρεχε καὶ πότε πότε κράταε. Σηκώθηκα ἀπὸ τὸν ὕπνο τὰ ζαλόπαιδα, βγαίνουσι στὴν αὐλὴν κι' ἀρχίζουσι τὸ τραγοῦδι: «Ἥλιος μὲ βροχὴ, παντρεύοντ' οἱ φτωχοὶ» ἀκούει ἡ Κυραντίνηνα, αἱ, μπρὲ μάτια μου! σὰν νὰ τὴ σούβλισαν μ' ἀναμμένο καρφί. «Μακάρι ποῦ εἴστε εἰς ἀρχοντάδες, τὰ φωνάζει, κι' ἂν εἶμαστε φτωχοὶ δὲν ἤρθαμε νὰ χτυπήσωμε τὴ θύρα σας». Ἐγὼ εἶχα βγῆ ἔξω καὶ τὴν ἄκουσα. «Ἄ! μωρὴ, τῆς λέω, τὰ παιδιά ξεσυνερίζεσαι;» «Ἄπὸ μεγάλους τὸ ἄκουσαν, μοῦ λέει, καὶ τὸ λέν κι' αὐτὰ.» «Ντροπὴ σου, κακόψυχη, τῆς λέω.» Ντροπὴ σου αὐτὴ, ντροπὴ σου ἐγὼ, τὸ κάναμαν ἕνα γόνα. Ὁ διάβολος μὴνα θὰ σκάθῃ μὴνα θὰ κλαδέψῃ; Ἐκανε τὸ ἔργον του καὶ μέρα Κυριακὴ κι' ὄλας ποῦ διάβαξ' ἡ Ἐκκλησιά. Εἶχα καὶ τὸ ψητὸ ἔτοιμο γιὰ τὸ γάμο, φωνάζω τὰ παιδιά μου, καθήσαμεν καὶ τὸ φάγαμεν στὸ σπῆτι. «Μωρὸ ἀγλύκατα καὶ κοφύχρονα, τὰ λέω, δὲν ξερετε ποῦ παλαβώνει ἡ Κυραντίνηνα ἄμα τὴν ποῦν φτωχὴ καὶ βγήκεσαν καὶ τραγοῦδούσαταν ἔτσι; μὲ κάνασαν λάχανα μὲ τὴν γειτονιά. Κυρᾶτε τώρα τὸ γάμο ἀπὸ μακρυὰ.» «Δὲ μὰς ἔκοψε πῶς θὰ πειραχθῇ ἡ Κυραντίνηνα ἀπ' αὐτὸ ποῦ λέμε ὄλα τὰ παιδιά, μοῦ λέει ὁ μεγαλύτερος, αὐτὴ εἶχε τὴ μύγα στὸ σιγάδι ἀγκαλιὰ καλλιτέρα ποῦ τρώμε ἐδῶ τὸ μσοκοφῆμένο ἀρνὶ μας, στὸ γάμο θὰ μὰς φούσκωναν μὲ τὰ πρασάτα σιφάτα καὶ ριγανάτα καὶ τίποτες ψητῆς παλιόγιδες ὅσο γιὰ τὸ χορὸ θὰ τὸν ἀγανατέψωμε ἀπὸ τὸ σπῆτι μας.» «Δὲ λές κακομοίρη, ποῦ λέω, πῶς θὰ τὰ ξανασιάσωμε μὲ τοὺς γειτόνους μας, ποῦ πρῶτα βλέπομε τὸ

γειτόνα κι' ὕστερα τὸν ἥλιο;» «Νὰ σοῦ πῶ, μὰνα, μοῦ λέει ὁ μικρότερος, νὰ ποῦμε τῆς Κυραντίνενας νὰ κάνη πάλι ἄλλο γάμο τοῦ Ἀποστόλη τὸ χειμῶνα γι' ἀνάτραγοῦδῆσωμε τότε—ἥλιος μὲ χιόνι παντρεύοντ' οἱ ἀρχόντοι.» —«Νὰ αὐτὸς εἶνε, μὰνα, μοῦ λέει πάλι ὁ μεγαλύτερος, ποῦ λέν, πῆγε στὸ γάμο καὶ εἶπε: καὶ τοῦ χρόνου! Δὲν τῆς λές ἔτσι, γαντακωμένε, νὰ σὰς καὶ ξύλο ἀπὸ τὴν Κυραντίνηνα;» Ἐτσι γέλασα κι' ἐγὼ, ξαδέρφη, μὲ τὰ παλιόπαιδα καὶ σῶπασα.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

«Γεροντά μου, δὲ μοῦ λές σὲ πόσην ἄρα Μπορὰ νὰ φτάσω σὴν μεγάλη χώρα;» Κι' ὁ Γερός σκεπτικὸς τοῦ λέει: Δια- [δάτη] Νὰ σὲ χαρῶ, περπάτησε, περπάτα... «Μὰ βέβαια, πῶς θὰ περπατήσω, γέρο! Τὸ διάστημα ὅμως ἀπ' ἐδῶ ὡς ἐκεῖ δὲν [ἔξω]» — Περπάτησε λοιπὸν ! Τοῦ λέει καὶ πάλι. Κι' ὁ ξένος ὁ διαβάτης τὸ κεφάλι Κουνώντας φεύγει μὲ τὸ βῆμά του [γοργὸ] Καὶ λέει: «Ὅσο ρωτάω τέτοιους τόσο [ἀργῶ...] Μ' ἀξάφνα ὁ γέρος κράζει: —Μεσ' σὴ [χώρα, Περᾶτη μου, θὰ φτάσεις σὲ μίαν ἄρα.. — Μὰ πῶς τὸ ξέρεις τώρα; πῶς τὸ ξέρεις [γέρο;] — Πρὶν τὸ περπάτημά σου ἰδῶ, ποῦ νύν [τὸ ξέρω;] Κρίμα σὴ γινώση σου, διαβάτη, κρίμα! Καθένας φτάνει ὅπου ποθεῖ, γρήγορα [ἢ ἀργά, Κατὰ πῶς θέλει τῶν ποδιῶν τὸ βῆμα: Τρέχα λοιπὸν καὶ σὺ, σὰ νιός, γοργά, Κι' ἄμα γεράσεις τότες... πὶδ σιγά!..»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ἐμπρός λοιπὸν, Ἑλληνόπουλα ! Τὶ κάλεσθε; Μετὰ πέντε—δέκα ἔτη, ἄλλος ἀπὸ σὰς θὰ γίνῃ γεωργός, ἄλλος διδάσκαλος, ἱατρός, δικηγόρος, ναύτης, ἔμπορος κτλ. Ὅλοι ὅμως θὰ γίνετε στρατιῶται. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς στρατιῶτης, δὲν ἄρκει νὰ φορέσῃ στρατιωτικὰ, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ σπαθὶ κοφτερό, τουφέκι γέρο, κανόνι βαρὺ καὶ καρὰνι μεγάλο. Ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουσι, ἂν ἀγοράζετε λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. Ὅταν εἴσθε καλὰ παιδιά καὶ οἱ γονεῖς σας θέλουσι νὰ σὰς προσφέρουσι κάτι τι, μὴ ζητεῖτε γλυκίσματα ἢ παιγνίδια, ἀλλὰ λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου πολλά, πολλά. Ἐμπρός λοιπὸν, Ἑλληνόπουλα ! Κάτω τὰ παιγνίδια. Ζήτω τὸ λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου !

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ἐξῶθεν τοῦ Ἀντῆ, διὰ σταθμῆν τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Καμάνιου εἰς τὸ ὁποῖον κρύπτανται μετημφισμένοι ὁ Δουδοβίκος Κορμάς, ὁ Τιάρκος καὶ ὁ μικρὸς βασιλεὺς τῆς Ρώμης, καταφθάνουσι Ἀυστριακοὶ στρατιῶται ὑπὸ ἕνα ἀστυνόμον καὶ ἀρροβαλοῦν εἰς ἀνακρίσεις καὶ ἐρεῖνας. Καταζητοῦν τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης, τὸν ὁποῖον οἱ ἄρχαγῆς τὸν ἐπρόφθασαν νὰ κρύβουσι εἰς ἕν ἐρμᾶριον τοῦ ἀμαξόπιτου. Ἀλλ' ἀπροδοκῆτως, τὸ μὲν ἐρμᾶριον ἐβρίσκειται κενόν, ὁ δὲ Καμάνιος, κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, μέσα εἰς τὸν κλωβὸν τῶν θηρίων.

Τὴν ὥραν τῆς ἐρεύνης, εἶχε θραύσει, φαίνεται, ἀπέξω τὸ τοίχωμα τοῦ ἀμαξόσπιτου καὶ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ ἐρμᾶριον τὸν μικρὸν ἐγγλεῖστον, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν πρὸς τὸ δάσος· ἀλλ' ἰδὼν ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἐφύλαττον καὶ ἔξω, ἔτρεξεν εἰς τὸ μόνον καταφύγιον ποῦ τοῦ ἔμενεν: εἰς τὸν κλωβὸν τῶν θηρίων του.

Αἱ τίγρεις, ὁσφραίνόμεναι τὴν τρυφερὰν σάρκα τοῦ παιδίου, ἦσαν ἀνήσυχαι. Οἱ λέοντες ὅμως εἶχον ἐξαπλωθῆ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου των, σχηματίζοντες τρόπον τινα διὰ τοῦ σώματός των ὀχύρωμα.

Ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Κορμάς δὲν ἠμπούρασαν νὰ καταπνίξουσι κραυγὴν τρόμου, ὅταν εἶδαν τὸν μικρὸν βασιλέα εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Ἀνεκράχασαν καὶ ὁ ἀστυνομικός, ἀλλ' αὐτὸς ὀριαμδευτικῶς.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα, ἀνέκραξεν, ὅτι τὸ παιδί ἦταν κρυμμένο ἐν' ἀμαξί !

— Ναι, ἐβρυγχήθη ὁ Καμάνιος: ἀλλὰ δὲν κοπιᾶτε νὰ τὸ πάρετε;

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Μέντερνιχ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀνδρας του.

— Ἐμπρός ! διέταξε δείχνων τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ.

Ἀλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἐκινήθησαν. Πραγματικῶς ἔπρεπε νὰ ἦσαν τρελοὶ διὰ νὰ φηγήσουσι τὰ ἐξηρησιμῆνα ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ φόβου θηρία...

— Ἐμπρός λοιπὸν, δειλοὶ ! ἐπανέλαβε μὲ θυμὸν ὁ ἀρχηγός των.

Ψιθυροὶ ὑπέδελθον τὴν ὕβριν αὐτὴν. Ὁ ἀστυνομικός ἐνόησε τότε ὅτι αὐτὸ ποῦ εἰχτοῦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τοῦ ἦτο ἀδύνατον καὶ διέταξεν:

— Ἄν δὲν τολμᾶτε νὰ εἰσελθῆτε... πυροβολήσατε τοὺλάχιστον αὐτὰ τὰ ζῶα... σκοτώσατέ τα !

Καὶ ἔβλασε τὸ πρόσταγμα :

— Ἐπὶ σκοπὸν !

Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ στρατιῶται τὸν ὑπήκουσαν. Ἀλλ' ἔξαφνα ἐσυλλογίσθη ὅτι μία σφαῖρα ἠμποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θηρίων εὐρισκόμενον παι-

δίον. Ὁρμήσε, καὶ καταβιάζων διὰ τῆς ράβδου του τὰ ὄπλα τῶν στρατιωτῶν, ἐφώνησε :

— Σταθῆτε ! μὴν πυροβολήσατε ! (*)

Ἦτο ἀργά. Ἦκούσθη πυροβολισμός, ριφθεὶς ὑπὸ τοῦ βιαστικωτέρου τῶν στρατιωτῶν, ἀλλ' ἡ σφαῖρα δὲν εἶχε κανένα. Ὁ κρότος ὅμως καὶ ἡ ὁμῆ τῆς πυρίτιδος ἐξηγγρίωσαν φοβερὰ τὰ θηρία. Ἡ τίγρις τῆς Βεγγάλης, ὀρθωθείσα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ὡς γάτα, ἡ ὁποία θέλει νὰ συλλάβῃ ποντικόν, ἠτοιμάζετο νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ παιδίου. Ἀλλ' ὁ Καμάνιος ἐπρόσεχε.

— Ἐδῶ, Νέμμε ! ἀνέκραξε μὲ φρίσσουσαν φωνήν.

Ὁ πιστὸς λέων ἀνεπήδησε βουχώμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυρίου του καὶ τῆς τίγριως. Φοβερὰ πάλι συνήρθη τότε εἰς τὸ

«Ἐννόησε, ἀνθρωπάκο μου;...»

ἡμίφως τοῦ κλωβοῦ μεταξύ τῶν δύο θηρίων, ἐνῶ αἱ λεοπαρδάλεις ἐξηκολούθουν νὰ ταρασσῶνται, μόλις συγκατοῦμενοι ὑπὸ τοῦ μαστιγίου τοῦ δαμαστού.

Οἱ στρατιῶται ἐφοβήθησαν μὴν ἐξέλθουσι τὰ θηρία ἀπὸ τῶν κλωβῶν καὶ ἔσπευσαν νὰ κλείσουσι τὴν σιδηρὰν θύραν ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς αὐτῆς σκηνῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν δύο ἄλλοι πυροβολισμοὶ καὶ δύο ἀπὸ τοὺς Ἀυστριακοὺς ἐπέσαν νεκροί.

Ὁ ἀστυνομικός ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἕνα πελώριον ὄγκον ἐπερχόμενον ἐναντίον των.

Ἦτο ὁ Τόμπου, ἐπὶ τοῦ ἔοπιου ἐκᾶθητο ὁ Τιάρκος καὶ ὁ συνταγματάρχης. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κινήτου ἐκείνου φρουρίου ἐξηκολούθουν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι, καταληφθέντες ὑπὸ πανικοῦ, ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸν δρόμον.

Ὁ ἀστυνομικός δὲν κατῴρθωσε νὰ τοὺς φθάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἠτοιμάζετο νὰ τρέξῃ, μία σφαῖρα, ἐξεληθούσα ἀπὸ τὸ δευτερον

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 389.

πιστόλι τοῦ Δουδοβίκου Κορμά, τὸν ἐρριψεν ἄπνουν.

Οἱ συνωμῶται ἀπέμενον κύριοι τοῦ παιδίου τῆς μάχης. Ἀλλὰ τί συνέβαινε μέσα εἰς τὸν κλωβόν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΤΕΡΝΙΧ

Ἀφίσαμεν τοὺς κατοίκους τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου τοῦ Σαιμπρὸν καθ' ἡν στιγμὴν ὁ μικρὸς Ναπολεὼν Κορμάς, κατοῦμενος ἐκ τῆς χειρὸς ὑπὸ τῆς Δευκοθέας, ἀντὶ τῆς κυρίας Μαρσάν, ἐπέστρεφεν ἀντὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ἡ τολμηρὰ ἀντικατάστασις, ἡ ἐπιτευχθεῖσα ὑπὸ τῶν συνωμοτῶν δὲν ἠμποροῦσε βέβαια νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐγχειράσθησαν ὅλοι ἐκείνοι αἱ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις καὶ συμπλώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐβρῆθησαν τοὺς συνωμῶτας. Ἀλλὰ μόλις ὁ υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου θὰ εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ ζῶηρον φῶς τῶν προφυλακίων, ἡ κυρία Μοντεσκιού καὶ οἱ λοιποὶ αὐλοικοὶ θὰ ἐβλεπαν ἀσέβκτως ὅτι τὸ παιδί ἐκεῖνο δὲν ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Ἐξ ἄλλου δὲν θὰ ἐβράδυναν νὰ νανακαλύφουσι τὸ πτώμα τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε φονεύσῃ ὁ Κορμάς, καθὼς καὶ τὴν κυρίαν Μαρσάν δεμένην καὶ φημιωμένην εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ροβινσώνας. Ἡ αἰφνιδια ἔλεος ἐξαφάνισεν τοὺς Τιάρκου θάναστατους κατ' ἀνάγκην τοὺς φύλακας τοῦ μικροῦ βασιλέως.

Μὲ ὄλ' αὐτὰ, ἂν εἰσελθῶμεν, ἡμίφως τοῦ κλωβοῦ μεταξύ τῶν δύο θηρίων, ἐνῶ αἱ λεοπαρδάλεις ἐξηκολούθουν νὰ ταρασσῶνται, μόλις συγκατοῦμενοι ὑπὸ τοῦ μαστιγίου τοῦ δαμαστού. Οἱ στρατιῶται ἐφοβήθησαν μὴν ἐξέλθουσι τὰ θηρία ἀπὸ τῶν κλωβῶν καὶ ἔσπευσαν νὰ κλείσουσι τὴν σιδηρὰν θύραν ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς αὐτῆς σκηνῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν δύο ἄλλοι πυροβολισμοὶ καὶ δύο ἀπὸ τοὺς Ἀυστριακοὺς ἐπέσαν νεκροί.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν κυκλοφορεῖ εἰς τὸ ἀνάκτορον ἡ εἰδήσις, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἀδίαθετεῖ ἀλλ' ἐλαφρότατα, ἀφοῦ δὲν ἐκλήθη καθ' ἑαυτὸς τῆς Αὐλῆς μόνον ποῦ δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ δωμάτιά του.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Τιάρκου ἐδικαιολογήθη δι' ἐμπιστευτικῆς ἀποστολῆς ἀναπεθείσης τάχα εἰς τὸν πρῶν γιδαμαξῆν ὁ νεκρὸς στρατιώτης ἦτο κάποιος μέθυστος, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει ἐπὶ τῆς ἰδίας του ξιφολόγης, ἡ δὲ κυρία Μαρσάν ἐγεῖνε θῦμα ἀπροσεξίας, καταρρυλῆσασα κατὰ λάθος εἰς τὴν τρούπαν τοῦ ὑπογείου.

Οὕτως ἐξηγήθησαν ἐπισήμως τὰ διάφορα συμβάντα, τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ

νεστάτονον το ανάκτορον και τα όποια ούτω παρήλθον σχεδόν άπαρατήρητα. Οι όλίγοι μεμυημένοι έτήρησαν άκραν σιγήν και κανείς έξω δέν έμαθε τίποτε περί της συνωμοσίας. Όρισμένως όλοκληρόν το προσωπικόν του αυτοκρατορικού ανάκτορου έδωσα και εις την περίστασιν αυτήν δείγμα της έγνοιας και παροικιόδους ύποταγής του και πειθαρχίας!...

Άς διηγηθώμεν τώρα τί συνέβη εις το Σαμπρόν άφ' ης στιγμής το άφισαμεν διά να παρακολουθήσωμεν την φυγήν του συνταγματάρχου άπόγοντος την πολύτιμον λείαν του.

Δυστυχής μητέρα!

Μόλις έφθασαν από το σκότος του πάρκου εις το φώς του ανάκτορου, ή κυρία Μοντεσκιού έφοικίασε διακρίνασα μίαν σιλουέταν, ή όποία δέν ήτο ήτο διόλου γνωστή.

Η γυναίκα εκείνη, ή όποία έβάδιζεν εκεί έμπρός της, δέν ήτο ή κυρία Μαρσάν! "Όσον και άν έφορούσε το φουστάνι και το δαντελλωτόν καπέλλον της βοηθού της παιδαγωγού, έφαινετο έκ πρώτης όψεως ότι δέν ήτο αυτή που έκρατούσεν από το χέρι τον μικρόν Βασιλέα.

Τό έλαφρόν και κομψόν βάδισμά της δέν ειχε καμμίαν σχέσηιν με το κούνημα της αγαθής γυναικός που έπερπατούσε σαν την πάπια, ούτε το λεπτόν της άνάστημα παρούσαζε τον τετραγώνον κορμόν της άλλης.

Η κυρία Μοντεσκιού έσυλλογίσθη προς στιγμήν ότι πιθανόν ή ήμικρανία της να την έξάλισε τόσοσ, ώστε θα έδλεπεν άλλ' άντ' άλλων. Και έπετάχυνε το βήμα διά να προσπεράση την κυρίαν Μαρσάν και να την κυτάξη κατά πρόσωπον.

Την στιγμήν εκείνην έφθασαν εις την θύραν της εισόδου. Η παιδαγωγός έξέβαλε κραυγήν, πην όποιαν άμέσως κατέπνιξεν. Είχεν ιδή ότι όχι μόνον ή ύποπτος εκείνη γυναίκα δέν ήτο ή κυρία Μαρσάν, άλλ' ότι και το παιδί που έκρατούσεν από το χέρι δέν ήτο ο Βασιλεύς της Ρώμης!

Η κυρία Μοντεσκιού ήτο πολύ φρόνιμη γυναίκα και ήξευρε να κρατή καλά τον έαυτόν της. Συνειδημένη από την αλλικήν ζωήν να κρύπτει πάντοτε τα αίσθηματά της, διήλθεν απαθής και ήρεμος πρό των θεραπόντων, οι όποιοι ήσαν παρατεταγμένοι εις το βάθος του προθαλάμου, και έυρε την δύναμιν νανάβη με τρέμοντας πόδας την κλίμακα, ή όποία ώδήγει εις τα δωμάτια του Βασιλέως της Ρώμης.

Μόλις εύρεθη εκεί, έπήρε τον ψευδοβασιλέα από το χέρι, ένευσεν εις την Λευκοθέαν να την ακολουθήσι, και άφού έδήλωσεν εις όλην την ύπηρεσίαν ότι δέν έχρειάζετο κανένα μέχρι της ώρας του γεύματος, έκλειδωσε την θύραν του κοιτώνος όπου εύρίσκετο και έπειτα κατέπασεν εις μίαν πολυθρόναν, καταβεβλημένη υπό της συγκινήσεως.

Έμεινε προς στιγμήν άφωνη, κυτάζουσα την Λευκοθέαν και τον υιόν της, οι όποιοι, έρθοι πρό αυτής ως κατάδικοι βλέπόντες ότι ή τρομερά στιγμή είχε φθάση, έπερίμεναν ώχρσι και άκίνητοι το συμβησόμενον.

Η Λευκοθέα έτρεμε σύσσωμη, σφιγγουσα επάνω της τον μικρόν Ναπολέοντα, διά τον όποιόν έφοβείτο' άλλά και ο μικρός, άν και μη έννοων όλην την σοβαρότητα της περιστάσεως, είχε φοβηθή βλέ-

"Έμεινε προς στιγμήν άφωνη..." (Σελ. 400, στ. 6')

πων τόσοσ ήλλοιωμένον το πρόσωπον της μητέρας του.

Έπί τέλους ή κυρία Μοντεσκιού ήμπόρεσε να όμιλήση.

— Ποιός τον έκλεψε; ήρώτησε με άσθενη φωνήν.

— Φίλος! άπεκρίθη ή Λευκοθέα.

— Έπειτα;... Η ήτέ μου τα όλα, θέλω να ξεύρω.

— Κυρία, άπεκρίθη με θάρρος ή σύζυγος του συνταγματάρχου, είσθε Γαλλίς όπως κι' έμεις, άφωσιωμένη εις τον Αυτοκράτορα όπως κι' έμεις. Άγνοείτε βέβαια, άφ' ότου είσθε κλεισμένη εις αυτό το παλάτι, ότι όλος ο λαός άπόζηει τον υιόν του Ναπολέοντος και ότι ο έξόριστος της Έλδας έδήλωσεν ότι θα έπροτιμούσε να τον ιδή νεκρόν παρά Αύστριακόν πρίγκιπα. Τότε οι πιστοί του Αυτοκράτορος έκαμαν συνωμοσίαν ν' άρπάσουν από έδω τον Άετιδέα.

Η συνωμοσία αυτή έπέτυχε άφού μās βλέπετε έμπρός σας, το δυστυχημένο παιδί μου και έμέ. Τώρα κάμετέ μας ό,τι θέλετε!

Εις την υπερήφανον αυτήν γλώσσαν, ή κυρία Μοντεσκιού ήσθάνθη δάκρυα άνερχόμενα εις τους όφθαλμούς της. Η ύπεροχος άφούσιωσις της γυναικός εκείνης, ή όποία έθυσίαζεν αυτόν τον υιόν της εις τον βωμόν της αυτοκρατορικής Ίδέας, την συνεκίνησε παραδόξως.

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Γ'Ο παλαιός μου συνδρομητής και άγαπητός φίλος Έλληνοπαίς, άνθυποφραμακοποιός τώρα, μου στέλλει από την Αδρίαν την κατωτέρα ώραίαν και συγκινητικήν έπιστολήν. Σ. τ. Δ.]

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Άγαπητή μου Διάπλασις,

Δέκα χρόνια. Σάν νάταν χθές μου φαίνεται. Μικρό παιδάκι τότε, μαθητής του Σχολαρχείου. Δέν ξερώ και γώ πώς έτυχε να ιδώ ένα φυλλάδιό σου στο ταχυδρομείο της πατρίδος μου. Τ'ό πήρα, το διάβασα μιά - δυο - πέντε φορές. Το ρούφηξα μπουά να σου πώ. Μπα, σκεπτόμουν, να μήν ξερω ως τώρα πώς ύπάρχει ένας τέτοιος θησαυρός. Άμέσως μιά και δυο στον καυμένο τον μπαμπά, - ο Θεός να αναπαύη την ψυχή του, - επτά δραχμές σε μιά συστημένη έπιστολή, και την 1 Ιανουαρίου 1901 έλάβανα το πρώτό σου φυλλάδιον. Πομπωδός, θυμούμαι, πέρασα από μέσα από την πλατεία βαστώντάς σε στο χέρι! Με τι καμάρι έδλεπα άπ' έξω τυπωμένο το όνομα μου! Με τα μούτρα στο διάβασμά

σου έπεσα. Δέν σ' έχόρτανα. Ηθελα όλα να τα κάμω. Και καλά και σώνει να λύσω όλας τας Άσκήσεις. Την άλλη μέσα σου ζητούσα έγκρισιν ψευδώνυμου, λυσόχαρτα και άλλας πληροφρίας σχετικής. Εις όλους τους διαγωνισμούς, άν και άρχαριος, ήθελα να ανακατευθώ. Θυμούμαι όταν κουρασμένος από την έννευριστική μελέτη του σχολείου σ' έπαιρνα. "Ω! τί πνευματική άνακούφισι αισθανόμουνα. Έπειτα ή άλληλογραφία, τα «Μικρά Μυστικά». Τί αναμνήσεις Θεέ μου, τί αναμνήσεις! Νά, τάχω μπροστά μου. Θα είνε επάνω από 100 τετραδία. Πρώτο - πρώτο του «Έρυθρού Νέφους» - του γνωστού σήμερα λογίου κ. Ρ. Παρίση - ύστερα - τί θλιβερά σύμπτωσις - το ένα κατόπιν του άλλου, το σπιρτσόζο του «Λοζία» ή «Άρχικαλαμπουριστού», το γιομάτο μελαγχολία και άπαγοήτευσι του «Πη-

νού της Έρήμου» και το ευγενικό της «Θεσσαλικής Άγχιδας». Και τα τρία σήμερα - καυμένα παιδιά - δέν ύπάρχουν. Νά, ύστερα του «Κεντριού» με τας εύμορφες γελοιογραφίας. Νά, τόσα και τόσα άλλα. Με πολλούς άπ' αυτούς συνέπεσε μετά ταύτα να γνωρισθώ και μά την αλήθεια, σαν μασσόνοι φαινόμεστε!

Δέκα χρόνια! Πώς πέρασαν! Σάν νάταν χθές μου φαίνεται. Τί αναμνήσεις, πόσα όνειρα! Πώς έσκορπίστηκαν από την σκληρή πραγματικότητα. Τότε παιδάκι, μαθητής του Σχολαρχείου, τώρα άξιωματικός, με όλίγα δικαιώματα και με πολλά-πολλά καθήκοντα και ύποχρεώσεις. Δέκα χρόνια! Θα είναι πιστεύω ο παλαιότερος συνδρομητής σου. Γιατί δέν έχω τας ιδέες μερικών μικρομεγάλων, οι όποιοι μόλις πάρη να ιδρώ-

νη το μουστάκι τους, δέν θεωρούν την Διάπλασι κατάλληλη για την ηλικία τους. Τί λόγος! Έγώ όμως νομίζω ότι θα σε διαβάσω και μαζί με τα... παιδιά μου, εάν ποτε άποκτήσω, διότι, κατά την γνώμην μου, είσαι το μόνον περιοδικόν κατάλληλον για κάθε ηλικίαν. Και πώς άλλως τε να σε άφισω, άφού άν κατώρθωσα και γώ να γράψω έργα δικά μου, το προσόν τουτο διαβάζωντάς σε το άπέκτησα.

Δέκα χρόνια! Συμμμένος στο γραφείο πάλι έσένα κρατώ στα χέρια μου. Μόνη συντροφία στην μοναξιά μου. Έξω βρέχει. Η μονότονη βροχή της Λαρίσης. Μπροστά στο μελαγχολικό φώς της λάμπας μου περνούν σαν σιείς, σαν πεταλούδες αι παιδικές μου αναμνήσεις. Σάν πεταλούδες, που στο φώς της λάμπας καίγονται τα φτερά τους.

Άπόψε είμαι άφημερεύων εις το Νοσοκομείον. Πόσες εύθύνες, πόσες ύποχρεώσεις! Όλο το Στρατιωτικόν Νοσοκομείον να είνε επάνω σου. Νά διδης διαταγάς χωρίς να είσαι φτιασμένος γι' αυτή την δουλειά. Εις τ' αυτιά μου φθάνουν από τον παρακείμενο θάλαμο οι λυγμοί μητέρας και άδελφής, που παρακολουθούν το ξεψύχισμα του προσφιλούς των. Άύριο μιά γαλανόλευκη θα σκεπάση τον σαρόν του στρατιώτου. Κλαίω και γώ στο γραφείο μόνος μου, γιατί μπροστά στους άλλους πρέπει να φαινομαι άπαθής, χωρίς καρδιά...

Δέκα χρόνια, άγαπητή μου Διάπλασις πώς πέρασαν. Γ'πήρες αλήθεια ένα κομμάτι, ένα κομμάτι άπ' αυτή τη ζωή μου.

Σε άσπάζομαι
ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πατατένιος Βούδδας

Αυτό το άγαλματάκι, το όποιον όμοιάζει τόσοσ μ' ένα Βούδδα, δέν είνε παρά...μια μεγάλη πατάτα, ή όποία προέρχεται από

ένα βελγικόν κτήμα και έφωτογραφήθη χωρίς καμμίαν προπαρασκευήν. Είνε από τα περιεργα του φυτικού βασιλείου, από τας ιδιοτροπίας της φύσεως, των όποιων δείγματα έδημοσιεύθησαν ήδη πολλάκις εις αυτήν την στήλην.

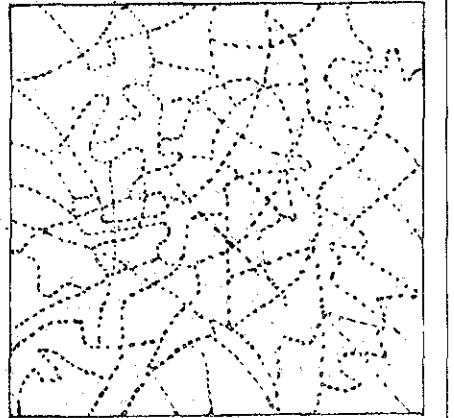
Παιδί με προβοσκίδα

Εις το Ντουαί της Γαλλίας έγεννήθη έσχάτως ένα παιδί, το όποιον, αντί στόματος και μύτης, έχει μίαν μικράν προβο-

σκίδα έλέφαντος. Η άνωτέρω εικών έγεινεν από φωτογραφίαν του περιεργού «φαινομένου».

Παιγνιον

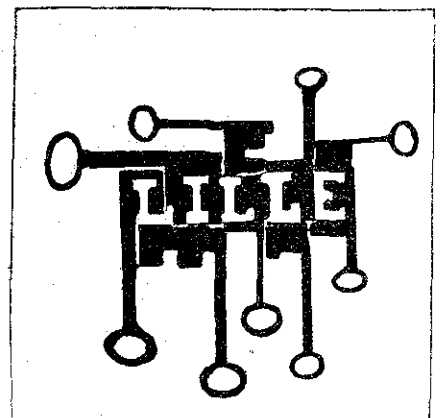

Εάν δυναμώσετε μόνον τας άναγκαίας γραμμάς αυτού του σχεδίου - ή άν σβύσετε όλωσδιόλου τας περιττάς, - θα σχηματισθ ή κατατομή ενός κυρίου με ήμίψηλον και με πίπταν. (Όμοιον παιγνιον έδημοσιεύθη και εις το 25ον φυλλάδιον, και από αυτό είμπορείτε να βοηθηθήτε.)

Άλλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας ΆΔ-

θήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν του άνω Παιγνίου εις το γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θα δημοσιευθώ. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθ ή από τα δεκάλεπτα, θα έγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθήσόμενον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Εάν κληρωθ ή συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθ ή.)

Λύσις του Παιγνίου του 47ου φυλλαδίου

Ίδου πώς θα συναρμολογηθώ τα έννεα κλειδιά διά να σχηματισθ ή λέξις LILLE.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παρακαλούνται, διά να μη παραπίττη το φύλλον των, να δηλώουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφείον μας, άπουστέλλοντες και 50 λεπτά διά την έντύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δέν εύθυνόμεθα διά την άπώλειαν του φύλλου.

Σελις ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ;

Είμαι άρρωστος... Τ' αϋτιά μου βουί- ζουν σαν να βουίξη δλόκληρο κοπάδι από μέλισσες...

Μή στενοχωρείσαι, παιδί μου, και αυτό θα περάση, θά γίνης καλά.

Κι' όλο με χάιδευε... Κι' όποτε μου λυγε ένα σωρό ιστορίες, πότε φαντασι- κές, με νεράιδες και με πύργους...

Κοιμάται η καϊμένη τόν αιώνιό της θανο... Κοιμάται κι' επάνω στο σπιτάκι - τόφο της μύρια λουλούδια άνθίζουν...

ΕΥΞΕΙΝΟΥΠΟΛΙΣ-ΑΓΧΙΑΛΟΣ

Πρόκειται περί τών μεγάλων έκσινων συμφορών που μέσα εις στιγμήν κατα- στρέφουν περιουσίας και άρχοντικά δλό- κληρα, μαζί με καλύβια και φτωχοσπιτα...

Πάν ότι κáινουν ή συμφορές αυτές μέσα εις μίαν και μόνην στιγμήν, δέν τό κατορθώνουν οι προαιώνιοι πόθοι και όλα τά ανθρώπινα μέσα τών σοσιαλιστών...

Βλέπει όμως κανείς μέσα εις την έξευ- τελιστικήν αυτήν άφομοίωσιν τού πτω- χικού έκείνου περιβάλλοντος και τών μοι- ραίων ισοπέδωσιν της κοινωνικής των

καταστάσεως, επάνωθεν της οποίας επέρα- σαν οι σιδερένιοι τροχοί τού άρματος της καταστροφής...

Θριαμβεύων Μεγαλοιδεάτης

Τ' ΑΣΤΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τάσπρα μαλλιά είνε τό στέμμα Πού κάθε γέρου μέτωπο σολιζει

Είνε τό στίχο τό στεφάνι Π' άκτινες όλοσρόγυρα σκορπίζει.

Ό πόσο μου θυμίζουν τά καλήά Τάσπρα μαλλιά τού γέρου μου πατέρα!

Τι θησαυρός τά άσπρα τά μαλλιά! Τι εϋτυχής αν από τώρα ειχα,

ΜΕΣ' ΣΤΕΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Τι ώραιές κατάλευκες μαργαρίτες! Λές κ' εχε πέση χιόνι, λές κ' εΐτανε ένα λευκό πουπουλένιο στρώμα...

Βρισκόμουνά πάνω από ένα δένδρο, που ό βοριάς τόκανε να τριξη.

Έσοκωπα ένα λακάκι στο χάμα, κ' έ- χωσα τό πουλάκι, και τοΰβαλα για στρώ- μα τές μαργαρίτες ποΰχα κόψει.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ

Τους νέους, έλεγε, ήθελε να βλέπη να έρυσθώσιν μάλλον ή να άχωρώσιν. Οι δέ φρόνιοι, έλεγεν ότι δύνανται να διδαχθώσι τι μάλλον παρά τών άφρό- νων ή όττοι παρ' έκεινων.

άφρονες οϋδέποτε δύνανται να ήμμηθώσι τά κατορθώματα τών φρονίμων.

Τριών δέ ποτε πρόσθετον άποσταλέτων παρά τών Ρωμαίων εις Βιθυνίαν, ών ό μόν ήτο ποδαγρικός, ό δέ πάσων την κεφαλήν, ό δέ τρίτους μόρος, καταγελών ό Κάτων, ειπεν ότι ή άποσταλείσα πρε- σβεία δέν ειχε μήτε πόδας, μήτε κεφα- λήν, μήτε καρδίαν.

Όνειδιζόμενος δέ παρ' ανθρώπου κα- κού και άκολάστου άπήνησεν: "Άνισος είνε ή προς σέ μάχη, διότι σύ μόν και λέγεις και άκούεις ευχαρίστως τό αίσ- χρά, εις έμέ δέ και τό λέγειν είνε άηδές και τό άκούειν άσύνηδες.

ΔΙΑΦΟΡΟΣ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ

Ότε ό Διογένης, ό όποιος ως γνωστόν άπεισρέφετο τά άγαθά της γής, έπλυνε μίαν φοράν τά λάχανά του, ειπεν εις τόν Άρίστιππον, ό όποιος άίλωσ έσκέπτετο:

«Εάν ειςευρες να τρώγης λάχανα, δέν θά έκολάκωνες τους μεγάλους». «Και σύ», άπήνησεν ό Άρίστιππος «εάν ειςευρες να κολακώης τους μεγά- λους δέν θά έτρωγες λάχανα».

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Επί τη άναγγελία της έκθρονίσεως τού νεαρού Βασιλέως της Πορτογαλίας Μανουήλ Β' και τών φόβων τών κατοί- κων έν Ίσπανία, ό Μπάμπης Άννινος ήκοϋσθη ψιθυρίζων μελαγχολικός:

«Φαίνεται, ότι οι νέοι άνδρες, δέν ευδοκίμουν ούτε κáν ως Βασιλείς!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ένψ ό μικρός Γεώργιος έκανε την προ- σευχήν του, τόν επείρασεν ό μικρότερος άδελ- φός του Μίμης.

Και διακόπτων την προσευχήν του: «Συγγνώμη, Θεέ μου, μιά στιγμή να δείρω τό Μίμη και όά γυρίσω».

Έρωτούν τόν Κορυκοεφαλάκη: «Άκουσες χθές τόν οκταετή πιανίσταν; Να, άπαντά, αλλά όχι χθές. Τόν άκούσα προ δεκαετίας που ξαναπέρασε από τές Αθή- νας».

Η ΚΙΚΗ, ήμντέρα της και μερικά φίλοι

της δοκιμάζουν μίαν κωμωδίαν. Αθήνης έρ- χεται εις τό σπίτι ό Ιατρός, ή δέ Κική, ή ό- ποία δέν έννοει να δεχθών καμμίαν έπίσκεψιν διά να μήν χαλάσουν οι δοκιμαί, παραγγέλλει στην έπηρετριάν της: «Πέ του πός ή μαμά είνε άρρωστη!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 10ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Εις τόν Διαγωνισμόν τούτον έλαβον μέρος 140, εκ τών οποίων 10 Σύλλογοι. Διά τού Ξεσπαθώματος όλων αυτών διετέθησαν έν όλω φύλλα 20,163, εις συνδρομητάς μόν φύλλα 9,233 ισοδυναμούντα προς συνδρομάς 178, εις άγοραστάς δέ φύλλα 10,930 πωληθέντα προς 10 λεπτά μόνον και έπομένως ισοδυνα- μούντα προς 137 συνδρομάς. Διά τού έφεται- νοϋ λοιπόν Ξεσπαθώματος προσετέθησαν τρώ- πον τινά 315 συνδρομητάι, και ούτω διετηρήθη τό ίσοζύγιον, διότι άλλοι τόσοι σχεδόν, όπως κα' έτος, παρητήσαν.

Εϋχαριστώ θερμότατα όλους τους διαγωνι- σθέντας, τά όνόματα τών οποίων βλέπετε κα- τώτέρω, έλπίζω δέ ότι ό ΙΑ' Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος, ό όποιος: θά προκηρυχθ ή εις τό προσεχές, θάφιση και... περίσυμα.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Έργονος Αϋτοκράτορος, φύλλα 2418 (Κορυφαίος τών Μονάδων). Σύλλογος «Αμύλλα», Κωνσταντινουπό- λεως, φύλλα 2023 (Κορυφαίος τών Όμά- δων).

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Μαραθωνομάχος, φύλλα 470. — Σύλλο- γος «Ερμής» Άνδρου, 411. — Πονημένη Ψυ- χή, 364. — Κυμαίζουσα Κωνσταντινου, 363. — Αθανάσιος Διάκος, 361. — Σύλλογος «Ω- ραία Χίος» Αλεξανδρείας, 312. — Σύλλογος «Ελλάς» Αθηνών, 299. — Γεώργιος Α. Σταυροπούλος, 298. — Η Λατρευτή μας Σταυροφόρα, 284. — Αεροναυτοπούλα, 272. — Ηλιον Μαμαραγνή, 242. — Έξέριστος Βασιληάς, 240. — Ναυτοίτας τού Αιγαίου, 234. — Καρδία Έλληνίδος, 216. — Ωραία Αμαζών και Γαληναία Θάλασσα, 211. — Νι- κολ. Γρ. Ζουμπέτικος, 208. — Μαρία Παπα- ριστιδίου, 208. — Γεωργ. Ι. Χαϊδόπουλος, 176. — Κέμα τού Πόντου, 164. — Πανελ- λήνιος Ίωνικός Σύλλογος Σμύρνης, 156. — Τσιγγαρέλα, 156. — Νιφάς, 156. — Πλάτων Ι. Ήμιμανουηλιδης, 156. — Λάσος της Έλ- λάδος, 156. — Παρ. Γ. Ζερβός, 156. — Εϋ- γενούλα Λεμπριζάου, 156.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Πανελλήνιος Ίδέα, φύλλα 153. — Δαφνο- σπής Σημαία, 153. — Σύλλογος «Ήδση Πειραιός, 147. — Ατλαντικός, 130. — Μάρ- κος Αδρήλιος, 125. — Γαλανόλευκη, 111. — Γυιός τού Ίσκιου, 110. — Καπέλλο Σαντε- κλέρ, 109. — Ρεζεντά, 104. — Δημήτριος Ν. Άδραμιδης, 104. — Α. Γ. Βάγκος, 104. — Μητρική Στοργή, 104. — Ηζώ της Καρ- δίας, 104. — Β. Ι. Καρακαλάς, 104. — Εϋ- τυγία Κ. Μπόιου, 104. — Ροδοπαία Έλλη- νοπούλα, 104. — Δ. Ι. Μαγνητικός, 104. — Άγρωστος, 104. — Ελένη και Δημ. Ι. Πα- ντερμαλή, 104. — Μαυροθαλασσίτης, 104. — Ναυαρχος τών Ασιατών, 104. — Φαναριώτης, 104. — Πόθος τού Έλληνομάου, 97. — Ό- νεϊρον της Κύπρου, 85. — Ναπολέων Βονα- πάρτης, 83. — Νεφεληγερέςης Ζεύς, 82. — Αργεφρόντης Έρμης, 78. — Πανελλήνιος Φιλελεύθερος Συνδυασμός Άθηνών, 78. — Σεμρόν Ίον, 75. — Χρυσούλα Βεντήρη, 68. — Δωδοναίος, 65. — Μαραμένο Λουλουδι- νι, 62. — Κερκυραϊκή Άδρα, 58. — Λατρευ- τή Γαλανόλευκη, 58. — Σεντημένο Ποιή, 52. — Φαιδρός Αδάμας, 52. — Σύλλογος «Αθηνά» Κάλαμίν, 52. — Άντύπας,

52. — Άστρον Έσπερινόν, 52. — Ίδεολά- τρης, 52. — Βασιλεύς της Κολάσεως, 52. — Κλαύδ. Κ. Γαρουφαλής, 52. — Ι. Κ. Γκελιά- δης, 52. — Άγλαία Ι. Γεωργιάδου, 52. — Αδάφνης Κλωνάρι, 52. — Φοίβη, 52. — Πε- ταχτή Νεραϊδοπούλα, 52. — Λέων. Κ. Δερτού- ζος, 52. — Ι. Μ. Ένεπεκίδης, 52. — Παπα- ρούνα, 52. — Ρέμβη, 52. — Α. Γ. Κατσού- λης, 52. — Άλεξάνδρα Α. Κουρής, 52. — Χα- ρικλεια Σ. Κωστή, 52. — Ίωάννα Δ' Άρκ, 52. — Βασιλεύς τών Αδαμάντων, 52. — Ζή- νων ό Κιτιεύς, 52. — Απόλλων, 52. — Όλ- γα Καζιάνη, 52. — Διαποροκαπινομένη Γα- λανόλευκη, 52. — Μικρή Βασκοπούλα, 52. — Αργυρόχρον Κημά, 52. — Ό γυμνος της Κρή- τος, 52. — Νυμφαία τού Παρίου, 52. — Καύχημα της Ήπειρου, 52. — Κρητική Α- κρογιαλιά, 52. — Έθνικόν Όνεϊρον, 52. — Φανή Μαυροματίη, 52. — Νεάνης τού Ίο- νίου, 52. — Ζαχαρίας Χ. Νεόφυτος, 52. — Ίωάννα Α. Νικολαΐδου, 52. — Ίωαν. Α. Οικονόμου, 52. — Πρωτοχόραγμα, 52. — Παιδί της Αγγαλιού, 52. — Μεγάλη Έλλάς, 52. — Μακεδόν, 52. — Ψεδώνυμον, 52. — Έλένη Α. Ρίγγα, 52. — Σπυρ. Ν. Σπυ- ριδωνος, 52. — Καρναύς, 52. — Χιόνικο Αερογιαλί, 52. — Παμβότης, 52. — Δουκία Σπαθάρη, 52. — Γυμνάσιον Ίωαννίνων, 52. — Αειλά Σουλτάνα, 52. — Τό Σβυστό μας Καρδίη, 52. — Δημ. Χαϊδόπουλος, 52. — Εϋθυμία Χαραλαμπίδου, 52. — Αθάνατος Έλλάς, 52. — Κυκλαμιά, 52. — Σ. Λα- βδαύς, 52. — Υπερήφανο Έλληνοπούλο, 27. — Θρανοθείσα Καρδία, 26. — Άγγελος Ζέρβας, 26. — Τασία Καρατζά, 26. — Όνει- ροπόλος της Δόξης, 26. — Γενναίονυχος Έλ- ληνίς, 26. — Αθηνά Μραδέλια, 26. — Μέλ- λουσα Νικήτρια Έλλάς, 26. — Έξακουσμένο Σούλι, 26. — Ίδιότροπος Σανθούλα, 26. — Δαιτυμένιο Αφρόκωπο, 26. — Ριζολέιτος, 26. — Έλληνικόν Ίδεώδες, 21. — Κωνσταν. Έμ. Χριστοφίδης, 18. — Άραλία Άρσένη, 13. — Δευνόν Κόινον, 13. — Σπυρ. Καπε- τανίδης, 13. — Εϋάγγ. Φλόκας, 13. — Π. Ι. Χατζιδάκης, 13.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θάποσταλούν τά βιβλία τού βραβείου του, εάν δέν όρίση και ζητήση αυτά ό ίδιος ό βραβεύόμενος, εκλέγων, κατά τους όρους της Προκηρύξεως, εκ τών δημοσιευμένων εις προηγούμενα φύλλάτα (σελ. 312 και 396) Τιμολοκατόνων Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διά τό σύμπλεγμα τών Βραβευμένων (όλων τών λαβόντων Α' και Β' τάξως Βραβείων), είνε δεκταί μέχρι 15 Ιανουαρίου 1911. Όσοι δέν θά έχουν στείλη έως τότε, θά μείνουν έξω. Όσοι ειχαν στείλη άλλοτε φωτογραφίαν των και έδημο- σιούη, πρέπει να στείλουν νέαν ή άλλο αντί- τωπον της ιδίας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νάντιπροσω- πευθών εις τό Σύμπλεγμα διά μιά μόνον έκαστος φωτογραφίας, είτε μόνον τού Προέ- δρου, είτε, άντ' αυτου, ένός μέλους τού Συμ- βουλίου, είτε όλου τού Συμβουλίου εν συμ- πλέγματι. Διά πάσαν επί πλέον φωτογραφίαν, την όποιαν θά επέλθει βραβευθείς τις Σύλλο- γος να ίδη συμπεριλαμβανομένη εις τό Σύμ- πλεγμα, πρέπει μετά της φωτογραφίας ταύ- τής ναποστείλη και ποσόν 5 φράγων, διά την πρόσθετον δαπάνην της ταιγγογραφίας. Ούτω κάθε βραβευθείς Σύλλογος δύναται νάν- τιπροσωπευθ ή εις τό Σύμπλεγμα δι' όλων φω- τογραφιών ήλει, της μ.α.σ δωρεάν και τών άλλων επί πληρωμή 5 φράγων δι' έκαστην.

ΕΥΣΗΜΑ απενεμήθησαν εις έκαστον τών διαγωνισθέντων αναλόγως τών διατεθέντων όπ' αυτοϋ φύλλων, ήτοι έν [ε] διά κάθε 25 φύλ- λα. Τα Έύσημα τών Σύλλογων διενεμήθησαν έξ Ίσου εις τά μέλη τών Συμβουλίων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγγραίνονται: «Ρεμβασμός» και «Στην άερογιαλιά» της Μασκόν.—Διάφορα τού Ά- λεξάνδρου Μαυροκοδάτου.—α' ή άξία μιάς ώρας» τού Μικρομάου.—Τό βάπτισμα της κούκλας και «Φθινόπωρινή ήμερα» της Έσο-

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1910, ή Διάπλιση τών Παιδών εισέρχεται εις τό 33ον αήτης έτος. — Οι συνδρο- μηταί μας, τών όποίων ή συνδρομή έληξεν ήδη, ή λήγει μετ' όλίγου, πα- ρακαλούνται

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των έγκαίρων, και ει δυνατόν από τούδε, προς άποφυγήν της μεγάλης συσσωρεύσεως έγγραφών κατά τό τέ- λος τού έτους.

Οι έγγραφόμενοι ή άνανεούντες την συνδρομήν των, ετησίαν ή εξα- μηνον, από σήμερα μέχρι της 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θά λάβουν μέρος εις την

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

του προσεχούς Δεκεμβρίου, καθ' ήν ό κληρωθόσμενος, εις μόνος, θά κερδίση

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ της Έθνικής Τραπεζής της Έλλά- δος, άξίας δραχμών 100, μ' έλπίδα κέρδους 50,000.

Εις τό διάστημα τού έτους θά γί- νουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώ- σεις Δώρων ποικίλων άξίας 1600 έν όλω δραχμών, κατά τους όρους τούς δημοσιευθέντας εις τό 46ον φύλλον, σελ. 379.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, όδός Εϋριπίδου την 2αν Νοεμβρίου 1910

ΌΣΟΙ έχετε την καλήν διάθεσιν να ξεσπα- θώσετε, πρέπει να έτοιμάζεσθε... Από 1ης Δε- κεμβρίου αρχίζει τό έτος μας και από τότε είνε καλόν ναρχίζη και ή συνδρομή τών νέων συνδρομητών. Όσοι έγγραφάτε μάλιστα προ της 30 Νοεμβρίου, θά τους δώσετε και την ευχαρίστησιν να λάβουν μέρος εις την εξαίρε- τικήν Κλήρωσιν. Τώρα λοιπόν είνε ή εποχή.

Καλώς ήλθε, Παλλάς! διατι όμως άργησες να μου γράψης τόσο; Τεμπελιά έχει, μά τεμπελιά κ' εδω;... Σου έστειλα τό βραβείον.

Πάνε και τά επιστημονικά όνειρα της Ή- χους της Αίμωνης. Τής θά δώσωσιν, μου γρά- φει, ως να ήταν... Έθνοσυνέλευσις! και τώρα την στέλλουν εις Καλόγρης της Σόρου. Με γεί!

Και σύ, Κυκλαμιά, πάρα πολύν καιρόν έ- χουμε να μου γράψης. Άς είνε όμως, έγε χά- ρι, άφου μου στέλλης τόσο εκατομμύρια φίλια.

Δεινοπαθούμένη Έλλάς, αι παραγγέλαι σου εφέτελεσθησαν και σ' ευχαριστώ διά τας καλές διαθέσεις και τας ένεργείας. Έδώσα την επιστολήν σου προς τόν κ. Φαΐδωνα και έχάρη πολύ.

Πρώτον, Κυμαίζουσα Κωνσταντινου, δέν ειςέδρω άν κινούνται τά τραπέζια! πώς έ- λεις λοιπόν να σου πω την αϊτιαν; Χαιρε- τισμούς εις τόν Έργονος Αϋτοκράτορος και περαστικά.

Ωραία! επιστολάς, εις τας όποιας δέν έχω τόπον νάπαντήσω έκτενώς, μου έστειλαν αυ- την την εβδομάδα οι έξής: Έξόριστος Αΐθης, Φιλέρημος Τρυγών, Έπαύφωτος Πλειάς, κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγγραίνονται: «Ρεμβασμός» και «Στην άερογιαλιά» της Μασκόν.—Διάφορα τού Ά- λεξάνδρου Μαυροκοδάτου.—α' ή άξία μιάς ώρας» τού Μικρομάου.—Τό βάπτισμα της κούκλας και «Φθινόπωρινή ήμερα» της Έσο-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό του Οικονομικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμότατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού:	Εξωτερικού:
Ετησία... δρ. 3,-	Ετησία φρ. χρ. 10,-
Εξαμήνιος... > 4,50	Εξαμήνιος > > 5,50
Τριμήνιος... > 2,50	Τριμήνιος > > 3,-

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εσωτερικού λπ. 20. Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
πληρώνται έκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εβριπίδων άρ. 38, παρά τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Εν Ἀθήναις, 13 Νοεμβρίου 1910

Ετος 32ον.—Αριθ. 50

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΟΜΠΕΡΑΜΜΕΡΓΚΑΟΥ

Ὅμπεραμμεργκάου... Τί δύσκολα ποῦ θά ἐπερνούσεν εἰς τὴν ἀθανάσιαν μίαν τόσον μακρὰ καὶ τραγεῖα λέξις!... Καὶ ὅμως τὴν ξεύρει καὶ τὴν προφέρει ὄλος ὁ κόσμος: Ὅμπεραμμεργκάου! Εἶνε τὸ ἔθνος μικροῦ γραφικοῦ χωρίου τῶν Βαυαρικῶν Ἀλπεων, τὸ ὁποῖον ἔχει γίνῃ διάσημον διὰ τὰς θαυμασίας θεησκευτικὰς παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἐκεῖ κάθε δέκα χρόνια, ἀπὸ τῶν Μάϊου ἕως τὸν Σεπτέμβριον, καὶ περὶ τῶν ὁποίων βεβαίως θά ἠκούσατε συγγὰ νὰ ὀμιλοῦν.

Τῷ 1633, εἰς μίαν φοβερὰν ἐπιδημίαν πανώλους, εἰ κάτοικοι τοῦ Ὅμπεραμμεργκάου ἔταξαν εἰς τὸν Θεόν, εἰάν τούς ἐλύτρωνεν ἀπὸ τὴν μάστιγα, νὰ παριστάνουν κατὰ κανονικὰ διαστήματα τὰ Πάθη τοῦ Σωτῆρος. Ἡ παράκλησις των εἰσηκούσθη, καὶ ἐκτότε τὸ τᾶξιμον ἐκπληροῦται πιστῶς καὶ ἀνελλιπῶς.

Αἱ ἀποστολαὶ χρημάτων πρὸς τὴν Διαπλαστικὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ Ἐνωτικὸν Σύνδρασμον ἢ ἀποστέλλονται: Θεμιστοκλῆ Λυκαριόπουλον (Δεινοπαυδομένη Ἑλλάς, ἀρχηγὸς ἐνωτικῶν) Βόλον Ρ. Ρ.

Μικρομέγα, τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια γὰ τὸ τραγικὸ τέλος προσφίλου σου. σκληρῶς!!! — Ἰδιοῦρος Σανθούλα, Μασκῶν, Λεοντόκαρδος Ἑλλη. (Γ', 223)

Ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρακείου, ἔχουσα παιδαγωγικὴν μόρφωσιν καὶ ἀσκησιν, ζητεῖ παρδόσεις. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Αἱ θεησκευτικαὶ παραστάσεις τοῦ Ὅμπεραμμεργκάου δὲν ἔχουν τίποτε τὸ βέβηλον. Εἶνε ὁπῶς τὰ «Μυστήρια» τοῦ Μεσαιῶνος, δηλαδὴ πράξεις πίστεως, λατρείας. Οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε ἀποκλειστικῶς κάτοικοι τοῦ χωρίου. Τεχνίται οἱ περισσότεροι, κατασκευάζοντες ἱερὰ ἀγαλμάτια ἢ ξύλινα παιγνίδια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν κυριώτεραν βιομηχανίαν τοῦ τόπου, ὑπενθυμίζου μετὰ τὴν ἔραμα, σοβαρὰ πρόσωπά των καὶ μετὰ τὰ μα-

κρά, σγουρά των μαλλιά, τοὺς κλλιτέχνας τοῦ Μεσαιῶνος τοὺς ἀφοσιωμένους εἰς τὴν θεησκευτικὴν καὶ εἰς τὴν τέχνην. Εἰς τὸ Δράμα τῶν Παθῶν παιζοῦν μετὰ δὴν των τὴν ψυχὴν, μετὰ δὴν των τὴν πίστιν. Διὰ τοῦτο οἱ ἀπλοὶ χωρικοὶ δίδουν μίαν ἐντύπωσιν ἀληθείας καὶ ωραιότητος, τὴν ὁποῖαν κανεὶς ἠθοποιὸς ἐξ ἐπαγγέλματος δὲν ἐφθάσε ποτέ.

Ἐξ μῆνας πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν παρα-

Ἡ Σταύρωσις εἰς τὸ Ὅμπεραμμεργκάου.

στάσεων, ἀρχίζουν αἱ δοκιμαί, ἡ διανομὴ τῶν ρόλων. Δὲν εἶνε εὐκόλον πρᾶγμα! Ἄνω τῶν 800 προσώπων λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς παραστάσεις. Ὁ δὲ ρόλος τοῦ Χριστοῦ δίδεται εἰς ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἡ ψῆφος τῶν συμπολιτῶν του ὑποδεικνύει ὡς τὸν ἀξιώτερον διὰ τὴν εὐσέθειαν καὶ τὰ ἄλλα προτερήματά του, νὰ ὑποδυθῇ τὸν Σωτῆρα.

Ἐπι διακόσια ἐξήκοντα ἔτη, ὁ ρόλος αὐτὸς ἐκράθη πάντοτε θαυμασιῶς. Ὁ

Ἰωσήφ Μάγερ, ὁ ὁποῖος παρίστανε τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὸ 1870 ἕως τὸ 1890, ἀφῆκεν ἀνεξλείπτους ἀναμνήσεις τόσοσιν διὰ τὴν ωραιότητα των χαρακτηριστικῶν του ὅσον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν γλυκύτητα ποῦ τῷ ἔδιδαν ὄψιν σχεδὸν ὑπεράνθρωπον. Τὸν Μάγερ διεδέχθη ὁ Ἄουτων Λάγκ, ὁ ὁποῖος ὑπεδέθη τὸν Χριστὸν τῷ 1900 καὶ ἔτος. Κατὰ τὴν νεότητά του ὁ Λάγκ εἶχεν ὑποδυθῇ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην. Μετὰ δέκα ἔτη ὁ ἀπαρτήθη εἰς τὴν πατριαρχικὴν Ἱερὰς διότι τοῦ κυρίου δράματος τῶν Παθῶν προηγουμένων μερικαὶ εἰκόνες, ἀναπαριστῶσαι τὰ κυριώτερα γεγονότα τῆς Παλαιῆς Διαθήκης.

Αἱ παραστάσεις εἶνε ὑπαίθριοι. Ἡ σκηνή, μετὰ ἀπλοῦστατον διάκοσμον, εἰς τὸ βάθος εἶνε ἀνοικτὴ διὰ νὰ φαίνεται ἡ φυσικὴ σκηνογραφία: τὰ βουναρὶκα βουνὰ καὶ οἱ λοφίσκοι μετὰ τὸν ὑποκύβανον καὶ ἀμιγλῶδη κάπως οὐρανόν, ἀποψὶς ποῦ ὑπενθυμίζει τὸ φόντο τῶν εἰκόνων μερικῶν καιρῶν Ἰταλιῶν ζωγράφων.

Ἐπι τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἐκτυλισσονται τὰ κυριώτερα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ δράμα ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη, διαιρούμενα εἰς δεκάεπτα πράξεις. Ἀρχίζει εἰς τὰς ὀκτῶ τὸ πρῶν καὶ τελειώνει εἰς τὰς πεντέμισιν τὸ βράδυ, μ' ἐν μόνον διάλειμμα τὸ μεσημέρι.

Τοιοῦτον τὸ «μυστήριον» ἀποτελεῖ θέαμα κατανοητικώτατον. Πολλοὶ θεαταὶ

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομμάτια ὁμοίμορφα βιβλία, μετὰ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χαρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἐκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβαζόντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. **Γρηγ. Ξενοπούλου**, 38 ὁδὸς **Εὐριπίδου**, Ἀθήνας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶν μέχρι τῆς 23 Νοεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 18 Δεκεμβρίου.

516. Δεξιγύφους
Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, Ἄρθρον τὸ δεύτερον μου, Τὸ τρίτον δηλητήριον, Ἄγιος τὸ σύνολόν μου.

517. Αναγραμματισμός
Τοῦ σώματός σου μέρος Ἐλάτθ ὄψιν ἄλλη, Καὶ κανεὶς κακούργου Δὲν θά κοπῇ κεφάλι, Κι' ἄλλους φυλακισμένους Ὁλῆ ἰδῆς λευθερομένους.

518. Τονήριος
Ἔμμαι τέρας φοβερό, Μὲ τὸν τόνο μου ἀν-μαρπίσης; Πόλις δὲ Ἑλληνική, Ἄν με παροφτυτοῖσης.

519. Αἶνιγμα
Μετὰ τὸ φῶς καὶ μετὰ τὸν ἥλιο Ποῦνε οἱ φίλοι σύντροφό μου, Παντοῦ φαίνονται κ' ἔγω; Μὰ με συννεφιά, με σκότος, Ποῦνε ἀσπονδοὶ ἔχθροί μου, Φεύγω ἀμέσως νὰ χαθῶ.

520. Ἐξάγωνον
***** = Ἰγρὸν τοῦ σώματος
***** = Πόλις τῆς Σικελίας
***** = Πόλις ἱερὰ τῶν Τούρκων
***** = Ἀρχαία Βασιλοπαις
***** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
***** = Ἑλλησιφίς νού.
***** = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης

Καθέτως καὶ ὁριζοντίως ἀναγινώσκονται ταῦτα.

521. Κρυπτογραφικόν
1.2.3.4.5.6.7.5.8 = Ἐρπονισθὴ ἐν Τροίᾳ.
2.7.8.5.8 = Μέρος δένδρουφύτον.
3.2.4.8.5.8 = Μέρος τοῦ ποδός.
4.2.6.5.8 = Χρησίμον Χαρτοποιίας.
5.7.6.2.8 = Εἶδος πλοίου.
6.4.5.3.5.8 = Δόνησις τοῦ ἀέρος.
7.5.8.3.5.8 = Ἐργαλεῖον
8.1.2 = Πόλις τῆς Εὐρώπης

ρίστον Ἀχιλλεύς—Τὰ πουλάκια τοῦ Αἰγίου—Ἐρωτικὸς τῆς Κυμαίζουσης Κυανολευκῶν—Διάφορα τοῦ Ρήγα Φεραῖου—Προβλήματα, παλγίνα, παιδιὰ πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ κοινωμία» καὶ «Φθινόπωρον» (ἀτεχνά)—«Ὁ ἔξ ἀπὸ δῶν» (ἀκατάλληλον)—«Μεγαλίον νυκτός» καὶ «Ἀπλότης χωρικοῦ» (κοινὰ καὶ γνωστά.)—«Σκέψεις» (πολύ ἐκτενές καὶ εἰς τὸ τέλος ἀκατάλληλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναρῶνται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναρῶντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνέχονται εἰς ἀρχαία, καὶ ἕνα ἀπὸ α. εἰς κοινά.]

Νέα ψευδώνυμα: Ὀμπερόν, α. (Γ.Κ.) Ἄνθος Ἀνθέων, κ. (Δ.Χ.) Ἄστρον τῶν Μάγων, κ. (Α.Π.) Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, α. (Ν.Κ.) Δαιμόνιον Πνεῦμα, α. (Γ.Ν.) Γυφτοπούλα, κ. (Β.Θ.) Ἐδθυμος Κόρη, κ. (Σ.Κ.) Ἰσοτεφές Ἄστυ, κ. Κύμα τοῦ Φαλήρου, α. (Θ.Δ.)

Ἀναρῶσιν ψευδωνύμων: Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος, α. Βασιλεὺς τῶν Πτηνῶν, α. Ἐδαίσθητον Ἄνθος, κ. Κερκωρακὴ Μέλισσα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδὲμία πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμον ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις ἐκάστον φύλλον λεπτὴ 25. Διὰ τὰς ἐπιπλέον τοῦ ἀντιτιμῶν, 5 λεπτὰ ἢ λέξις.—Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μετ' ὀνόματος, ἢ μετ' ὑποκείμενου κατηχημένου, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐνδὸς παρεμφερῶς ἀντιφών σημεῖον πᾶσα τετράδια δὲν ἀνταπιδύσονται εἰς αἰετὶ ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμῶν ν' ἀντιλάξουν: ὁ Ρυολέτιος (0) μετὰ Κάρμεν, Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ρεζεντᾶ—τὸ Ἀνδρειωμένο Σούλι (0) μετὰ Ἀρχιεπισκόπον Γερμανόν, Δοδωναῖον, Ροδοδάκτυλον Ἡῶ, Παλλάδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον (φύλλον ἔστειλα· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι!) Δοδωναῖον (χαίρω πολὺ δι' ἅσα μοῦ γράφεις καὶ περιμένω πρᾶγματα καὶ θαύματα!) Γυμνάσιον Ἰωαννίνων (ἡ πρότασις σου δεκτή!) Ἀνδρειωμένο Σούλι (ἡ ἀποτυχία, καὶ μάλιστα ἡ πρώτη, δὲν πρέπει νὰ κελεπίζη· ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ ἐκναστείλης). Ὀνειρον τῆς Κίπρου (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ· γράφε μοῦ τώρα συχνότερα.) Βασιλισσὸν τῆς Κύπρου (ἔστειλα.) Ρήγαν Φεραῖον (καὶ σὺ ἐναντίον τῶν μαθηματικῶν; κέϊμα! Μητρικὴν Στοργὴν (κ' ἐγὼ ἐλπίζω αὐτὰ τὰ παθήματα νὰ σοῦ γίνουσι μαθήματα καὶ νὰ μοῦ στέλλης πάλιν τὰς λύσεις σου τακτικά· ἀλλὰ καὶ νὰ μὲν γράφης!) Θριαμβεύοντα Μεγαλοιδεάτην (εὐγε, μοῦ ἄρεσε πολὺ.) Ἐθνομόρφη (ὄρα! ἡ ἐπιστολή σου· ἂς ἐλπίζωμεν...) Ἀπελαῖν Ἑλλάδα (ἔγεινεν ἐξαιρέσις διὰ τὸ ὄραϊον τοῦ πράγματος· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς κάποτε ἀνταλλάσσει!) Μασκῶν, Μορβάν, Αἰγείρον κ. κ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΔΙΟΔΟΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὅδός Δώρου 8α
Ἔρωσι ἐπισκέψων 10-12 καὶ 3-5